

РЕШЕНИЕ

№ 3964

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 20.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **2051** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Д. К. К. от [населено място],[жк]. бл. 29. вх. „Е“, ап. 23, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-000868/02.02.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила, както и противоречие с целта на закона. Твърди се, че жалбоподателката не знаела, нито е могла да знае или да предположи, нито е допускала или би могла да допусне, че по време докато е на работа, сина ѝ ще вземе и ще ползва автомобила ѝ, предоставяйки го на лице, което не е правоспособен водач. Същата не била очевидец на извършеното от Б. Б. П. нарушение. Сочи, че на собственик следвало да се наложи административно наказание за нарушение по чл. 177, ал. 1, т. 3, б. „а“ ЗДвП, което трябва да е констатирано със съставяне на АУАН, което в случая не било сторено. Оспорва се установената фактическа обстановка. Според жалбоподателката е допуснато нарушение на чл. 34 АПК, а заповедта била издадена в нарушение на принципите на съразмерност, разумно и добросъвестно упражняване на правомощията на административния орган. Иска се отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от своя упълномощен процесуален представител, който поддържа жалбата и моли същата да бъде отменена.

Претендира присъждане на разноси, за които представя списък.

Ответникът – И. В. Й. - полицейски инспектор при СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се явява в съдебно заседание и не е заявила становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не се ангажира със становище по делото.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателката, в качеството на собственик на автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , е наложена принудителна административна мярка прекратяване на регистрацията на ППС с регистрационен номер СВ4270СВ за срок от 6 месеца . Със заповедта са отнети два броя регистрационни табели СВ4270СВ. Заповедта е връчена на 09.02.2021 г. лично на жалбоподателката.

В заповедта е посочено, че Д. К. К., в качеството ѝ на собственик на лек автомобил „А. Р.“ модел „Мито“, с табели с регистрационен номер СВ4270СВ, чието МПС на 01.02.2021 г., около 15:55 часа е управлявано от Б. Б. П. в [населено място] по ул. Железни врата, с посока на движение от ул. Скъта към ул. В.. За това, че Б. П. е управлявал процесното МПС без да е правоспособен водач му е съставен АУАН серия ГА № 366584/01.02.2021 г. за нарушение на чл. 150 ЗДвП.

На 02.02.2021 г. от полицейски инспектор И. Й. е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП № 21-4332-000868/02.02.2021 г., с която е прекратена регистрацията на ППС за срок от шест месеца, отнети са СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели СВ4270СВ.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. подписана за Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.2 са посочени звената „Териториална полиция“ (полицейски и младши полицейски инспектори в структурата на „Охранителна полиция от РУ при СДВР Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност.

Както беше посочено, разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните

административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма и със съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването ѝ, поради което не са налице пороци, водещи до нищожност на процесната заповед. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на лице, водач на МПС, установени с писмени доказателства, съдържащи се в приетата по делото административна преписка. Органът е посочил фактическите обстоятелства, които съставляват основание по закон за издаването на заповедта и е цитирал относимата правна уредба. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС, независимо, че същото е различно от собственика на МПС. Не са допуснати процесуални нарушения в хода на издаването ѝ.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В случая посочените в нормата материалноправни предпоставки за прилагане на мярката са били налице. По делото безспорно се установи, че на 01.02.2021 г. г. в 15:55 часа в гр. С., по ул. Железни врата, с посока на движение от ул. Скъта към ул. В., Б. Б. П. е управлявал посоченото по-горе МПС, собственост на жалбоподателката Д. К. К., като при извършена проверка се установило, че водачът е неправопособен. Налице е фактическият състав, при който органите на Отдел "ПП", в условията на обвързана компетентност са длъжни да приложат съответната принудителна административна мярка. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП предвижда, че когато водачът не притежава валидно СУМПС, спрямо собственика на МПС следва да се приложи същата ПАМ като процесната.

Тук е мястото да се отбележи, че свидетелските показания, на разпитания в хода на съдебното следствие свидетел М. Е. К. – син на жалбоподателката, не разколебават извода за изпълнен фактически състав на нарушение по чл. 150 ЗДвП, извършено от П., което е и материалноправната предпоставка за налагане на ПАМ от този вид. Показанията на свидетеля, отчитайки, че същият е син на жалбоподателката, не допринасят съществено за изясняване на фактическата обстановка, като според тях на посочената дата и време на шофьорското място е седял неговият приятел Б., като преди това са водили спор относно управлението на автомобила и са коментирали натискането и отпускането на педалите на колата. Свидетелските показания, относно факта, че жалбоподателката не е знаела, че взимат автомобила ѝ е ирелевантен. Знанието на собственика не е елемент от фактическия състав на нарушението,

съответно не е част от материалноправните предпоставки за издаване на заповедта. След като липсват доказателства на някой от двамата водачи да е бил съставен акт за неносене на документи – чл. 100, ал. 1 ЗДвП, то това води до извод, че същите са били представени на полицейските органи при проверката, а след като МПС е собственост на жалбоподателката и същата е оставила вкъщи или дала документите на сина си, който е правоспособен водач, то следва да се приеме, че същата е била наясно, че нейното МПС може да бъде взето и управлявано от сина ѝ.

Оспорената заповед е в съответствие и с целта на закона и несъставянето на АУАН за нарушение на чл. 177, ал. 1, т. 3, б. „а“ ЗДвП спрямо жалбоподателката не е процесуално нарушение. Налагането на административно наказание и прилагането на принудителна административна мярка се осъществяват в две отделни и независими едно от друго производства. Правопораждащият факт и в двата случая е извършеното нарушение, но санкцията и административната принуда имат различни цели –чл. 12 и чл. 22 ЗАНН.

Спазени са материалните и процесуалните изисквания за законосъобразността на ЗПАМ, поради което съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. К. К. от [населено място],[жк]. бл. 29. вх. „Е“, ап. 23 против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-4332-000868/02.02.2021 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: